

U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Pavla Simona a soudců Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Tomáše Rychlého, JUDr. Romana Fialy, Mgr. Víta Bičáka a Mgr. Jitky Zavřelové, rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu**, se sídlem Praha 9, Sokolovská 219, na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Okresním soudem v Kutné Hoře**, a dalších účastníků sporu vedeného u Okresního soudu v Kutné Hoře pod sp. zn. 1 C 256/2024, ve věci žaloby o zaplacení 9 051 Kč s příslušenstvím: žalobkyně **O2 Czech Republic, a. s.**, IČO 60193336, se sídlem Praha 4, Za Brumlovkou 266/2, a žalovaného **D. Č.**,

t a k t o :

- I. **Příslušný** vydat rozhodnutí ve věci vedené u Okresního soudu v Kutné Hoře pod sp. zn. 1 C 256/2024, v části týkající se zaplacení částky 99 Kč s příslušenstvím za výměnu SIM karty a doručení SIM karty kurýrem, **je soud.**
- II. Usnesení Okresního soudu v Kutné Hoře ze dne 8. 10. 2024, č. j. 1 C 256/2024-12, **se zrušuje.**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Návrhem doručeným dne 4. 2. 2025 zvláštnímu senátu zřízenému dle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále jen „zákon č. 131/2002 Sb.“), se Český telekomunikační úřad (dále též jen „ČTÚ“) domáhá, aby zvláštní senát rozhodl spor o pravomoc vzniklý ve smyslu ustanovení § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 131/2002 Sb., mezi ním a Okresním soudem v Kutné Hoře ve věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 1 C 256/2024, v části týkající se zaplacení částky 99 Kč s příslušenstvím za výměnu a doručení SIM karty kurýrem žalovanému.

[2] Z předloženého soudního spisu se podává, že žalobkyně se návrhem na vydání elektronického platebního rozkazu, podaným u Okresního soudu v Kutné Hoře dne 2. 10. 2024, domáhala vůči žalovanému zaplacení částky 9 051 Kč s příslušenstvím, jakožto (i) dlužné splátky za mobilní zařízení (telefon) ve výši 8 436 Kč s příslušenstvím, (ii) pojištění

mobilního zařízení ve výši 516 Kč s příslušenstvím a (iii) poplatku za výměnu SIM karty a doručení SIM karty kurýrem ve výši 99 Kč s příslušenstvím. Okresní soud tomuto návrhu vyhověl dne 29. 8. 2024 vydáním elektronického platebního rozkazu č. j. EPR 214911/2024-5; usnesením ze dne 18. 9. 2024, č. j. EPR 214911/2024-7, byl elektronický platební rozkaz zrušen, neboť se jej nepodařilo doručit do vlastních rukou žalovanému. Následně okresní soud usnesením ze dne 8. 10. 2024, č. j. 1 C 256/2024-12, řízení co do částky 99 Kč s příslušenstvím (za výměnu a doručení SIM karty kurýrem) zastavil (výrok I.), rozhodl o postoupení věci v tomto rozsahu ČTÚ (výrok IV.) a ve zbytku rozhodl o nákladech řízení v této části (výroky II. a III.). Rozsudkem ze dne 26. 3. 2025, č. j. 1 C 256/2024-29, poté okresní soud rozhodl o zbytku žaloby.

[3] Z odůvodnění usnesení ze dne 8. 10. 2024, č. j. 1 C 256/2024-12, se podává, že okresní soud považoval SIM kartu za technologický bod, bez kterého není možné čerpat služby elektronických komunikací. Výměna SIM karty je tedy dle názoru okresního soudu službou elektronických komunikací ve smyslu zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích, neboť „žalobkyně se domáhá zaplacení úhrady za službu výměny SIM karty jako technologického bodu, který je v jejím vlastnictví, což je spor dle § 129 zákona o elektronických komunikacích mezi osobou vykonávající komunikační činnost a uživatelem, týkající se povinností uživatele stanovených v § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích uhradit cenu za poskytnutou službu elektronických komunikací“. Na podporu tohoto závěru uvedl, že je-li podle usnesení zvláštního senátu ze dne 27. 6. 2013, č. j. Konf 17/2013-14, službou elektronických komunikací již pouhé dobití SIM karty, tím spíše je takovou službou její výměna.

[4] ČTÚ s právním názorem vysloveným ve shora uvedeném usnesení okresního soudu nesouhlasí a podal proto zvláštnímu senátu návrh na rozhodnutí kompetenčního sporu. Úvodem připomněl, že podle konstantní judikatury zvláštního senátu je podmínkou vzniku rozhodovací pravomoci ČTÚ rozhodnout vzniklý spor kumulativní existence osobního i věcného předpokladu. ČTÚ nepochybně existenci osobního předpokladu, neboť není pochyb o tom, že žalobce je poskytovatelem veřejně dostupných služeb elektronických komunikací a žalovaný je účastníkem (uživatelem) ve smyslu § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. Věcný předpoklad, promítnutý do povinnosti uhradit cenu za službu (ve smyslu § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích), však naplněn není, neboť předmětná služba nevyhovuje definici elektronických komunikací ve smyslu § 2 odst. 3 písm. a) zákona o elektronických komunikacích. Z obsahu žaloby je zřejmé, že žalovanému byla vyúčtována služba dodání SIM karty za účelem její výměny. Nejedná se tedy z logiky věci o službu poskytovanou prostřednictvím sítí elektronických komunikací, ani o službu přístupu k internetu, interpersonální komunikační službu nebo službu spočívající v přenosu signálů. Jde o přidruženou službu za účelem možnosti efektivnějšího využívání zařízení, prostřednictvím něhož jsou teprve následně konzumovány služby elektronických komunikací. Tato zpoplatněná služba tudíž pouze předchází samotnému využívání služeb elektronických komunikací, které žalobce poskytoval žalovanému. Žalovaný měl částku ve výši 99 Kč *de facto* platit za zboží (novou SIM kartu) a jeho dodání (coby další službu), nikoli za poskytovanou službu elektronických komunikací (definovanou zákonem o elektronických komunikacích). Dle názoru ČTÚ tedy nejde o spor týkající se povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho základě.

pokračování

[5] Na podporu svých tvrzení odkazuje ČTÚ na judikaturu zvláštního senátu (usnesení ze dne 18. 1. 2005, č. j. Konf 53/2003-13, ze dne 15. 3. 2004, č. j. Konf 124/2003-5, a ze dne 13. 10. 2005, č. j. Konf 99/2004-5), kde zvláštní senát v obdobných případech (dodání a montáž, respektive demontáž, telekomunikačního zařízení či jeho zapůjčení) dovodil rozhodovací pravomoc soudů. Naopak závěry plynoucí z okresním soudem odkazovaného usnesení zvláštního senátu č. j. Konf 17/2013-14, nelze na danou věc aplikovat. V uvedené věci se jednalo o spor o zaplacení ceny za dobítí SIM karty; tuto službu elektronických komunikací nelze připodobnit k fyzické výměně a doručení SIM karty, coby nosiče dat, jehož prostřednictvím teprve dochází k poskytování elektronických komunikací.

[6] Na základě uvedených argumentů ČTÚ uzavřel, že jeho rozhodovací pravomoc ve smyslu § 108 odst. 1 písm. g) a § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích není dána. Navrhl proto, aby zvláštní senát usnesení Okresního soudu v Kutné Hoře ze dne 8. 10. 2024, č. j. 1 C 256/2024-12, zrušil a zároveň rozhodl, že příslušným vydat rozhodnutí v dané věci je soud.

[7] Okresní soud, žalobkyně ani žalovaný se k návrhu nevyjádřili.

[8] Zvláštní senát o věci uvážil následovně:

[9] Okresní soud v Kutné Hoře v předcházejícím soudním řízení popřel svou pravomoc věc v nyní řešeném rozsahu rozhodnout a rovněž navrhopatel (ČTÚ) popírá svou pravomoc ve věci rozhodnout poté, co mu byla postoupena. Zvláštní senát tedy shledal, že se jedná o negativní (záporný) kompetenční spor, ve smyslu § 1 odst. 2 věty druhé zákona č. 131/2002 Sb., k jehož projednání a rozhodnutí je zvláštní senát tímto zákonem povolán.

[10] Podle ustanovení § 7 odst. 1 o. s. ř. *v občanském soudním řízení projednávají a rozhodují soudy spory a jiné právní věci, které vyplývají z poměru soukromého práva, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány.*

[11] Podle ustanovení § 129 odst. 1 věty první zákona o elektronických komunikacích ČTÚ *rozhoduje spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné, a účastníkem, popřípadě uživatelem na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.*

[12] Podle § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, ve znění účinném do 30. 6. 2025, *účastník, který je koncovým uživatelem, popřípadě uživatel veřejně dostupné služby elektronických komunikací, je povinen uhradit za poskytnutou službu cenu ve výši platné v době poskytnutí této služby.*

[13] Podle § 2 odst. 3 písm. a) zákona o elektronických komunikacích se službou elektronických komunikací pro účely tohoto zákona rozumí *služba obvykle poskytovaná za úplatu prostřednictvím sítí elektronických komunikací, která s výjimkou služeb poskytujících obsah přenášený prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací nebo vykonávajících redakční dohled nad tímto obsahem zahrnuje tyto druhy služeb: 1. službu přístupu k internetu, 2. interpersonální komunikační službu, 3. služby spočívající zcela nebo převážně v přenosu signálů, například přenosové služby používané pro poskytování služby komunikace mezi stroji a pro rozhlasové a televizní vysílání.*

[14] Zákonem č. 23/2025 Sb. došlo s účinností od 1. 7. 2025 jednak ke změně § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, již byla zavedena povinnost účastníka, popřípadě uživatele, uhradit rovněž cenu poskytnutého balíčku služeb podle § 63c tohoto zákona, a jednak § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, jež se ale nikterak nedotkla citované věty první.

[15] Podle přechodného ustanovení zákona č. 23/2025 Sb., vztahujícího se k novelizaci zákona o elektronických komunikacích (viz část první čl. II bod 1), *zahájená řízení podle § 129 odst. 1 a 3 zákona č. 127/2005 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle zákona č. 127/2005 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.* V nyní projednávané věci bylo řízení o nároku žalobkyně na zaplacení částky 99 Kč s příslušenstvím zahájeno u okresního soudu dne 2. 10. 2024 podáním návrhu na vydání elektronického platebního rozkazu. Právní účinky spojené s podáním návrhu na zahájení řízení zůstaly zachovány i poté, co okresní soud věc postoupil ČTÚ (§ 104 odst. 1 o. s. ř.). Jelikož ČTÚ o postoupeném návrhu nerozhodl, ale „pouze“ popřel svou pravomoc podáním návrhu zvláštnímu senátu, nebylo řízení zahájené přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 23/2025 Sb. dosud pravomocně skončeno, a proto se dle citovaného přechodného ustanovení dokončí podle zákona o elektronických komunikacích, ve znění účinném do 30. 6. 2025.

[16] Zvláštní senát proto posoudil nyní rozhodovaný spor o pravomoc mezi soudem v občanském soudním řízení a ČTÚ podle zákona o elektronických komunikacích ve znění účinném do 30. 6. 2025. Zohlednění přechodných ustanovení, na jejichž základě se postupuje podle dosavadní právní úpravy, není v rozporu s pravidlem, že zvláštní senát rozhoduje podle právního stavu ke dni svého rozhodnutí (srov. usnesení zvláštního senátu ze dne 3. 5. 2022, č. j. Konf 12/2021-38, odst. [17] až [20]).

[17] V projednávané věci je část žalované pohledávky ve výši 99 Kč s příslušenstvím fakticky představována jak poskytnutím věci movité (SIM karty), tak jejím doručením uživateli, na což ostatně poukázal i ČTÚ.

[18] Pokud jde o samotné poskytnutí SIM karty, ČTÚ přílehavě poukázal na judikaturu zvláštního senátu (viz odst. [5] výše), která ve srovnatelných případech dovodila věcnou příslušnost soudů v občanském soudním řízení k rozhodování sporů, jejichž předmětem byla cena související s poskytnutím technického zařízení určeného k přijímání služeb elektronických komunikací uživateli.

[19] Kromě již zmiňovaných usnesení lze poukázat i na novější rozhodnutí zvláštního senátu, například usnesení ze dne 24. 6. 2015, č. j. Konf 20/2014-12, které se zabývalo tím, který orgán je povolán rozhodnout spor o úhradu za poskytnuté technické zařízení k příjmu internetu, včetně nákladů spojených s jeho dodáním. Zvláštní senát zde výslovně konstatoval, že *„při prodeji movité věci nejde o poskytování služby elektronických komunikací ve smyslu § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích, ale o běžný soukromoprávní vztah z kupní smlouvy. Rozhodování v této věci zákon Českému telekomunikačnímu úřadu nesvěřuje; je tu založena obecná pravomoc soudu ve věci rozhodnout (§ 7 odst. 1 o. s. ř.). Proto zvláštní senát rozhodl, že věc, týkající se zaplacení ceny výše uvedených technických zařízení, projedná a rozhodne soud.“* (shodně viz též například usnesení zvláštního senátu ze dne 15. 3. 2004,

pokračování

č. j. Konf 124/2003-5, publikované pod č. 221/2004 Sb. NSS). Skutkově ještě bližší věci ve vztahu k věci nyní projednávané se zvláštní senát zabýval (se stejným závěrem) v usnesení ze dne 4. 11. 2021, č. j. Konf 22/2021-16, kde se žalobce domáhal po žalovaném zaplacení splátek za poskytnutý mobilní telefon. Vzhledem k tomu, že SIM karta je ze své podstaty technickým zařízením (movitou věcí) sloužící (ve spojení s dalším technickým zařízením) k přijímání služeb elektronických komunikací, lze závěry výše vyslovené vztáhnout i na nyní projednávanou věc.

[20] Co se týče služby doručení SIM karty uživateli, k této otázce se (ve skutkově prakticky identické věci) zvláštní senát vyslovil v nedávném usnesení ze dne 26. 1. 2026, č. j. Konf 8/2025-25. Zvláštní senát konstatoval, že „[s]lužbu doručení kurýrem [...] nelze chápat jako přímo navázanou k médiu (nosiči), jehož prostřednictvím jsou poskytovány služby elektronických komunikací, a tedy jako součást služeb poskytovaných telekomunikačními operátory, jak uvedl okresní soud. Naopak jde o službu volitelnou a na samotné SIM kartě, resp. obecně objednané a doručované věci, zcela nezávislou. [...] Současně není pochyb, že samotná služba spočívající v doručení, zde (fyzické) SIM karty, kurýrem, nebyla službou elektronických komunikací ve smyslu § 2 odst. 3 písm. a) zákona o elektronických komunikacích, jelikož nebyla poskytnuta prostřednictvím sítí elektronických komunikací, nýbrž proběhla fyzicky v reálném světě, jak plyne ze samotné podstaty doručení kurýrem. Z uvedeného tedy plyne, že povinnost žalovaného uhradit cenu za poskytnutou službu spočívající v doručení SIM karty kurýrem není povinností ve smyslu § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích [...] Nejde tak o povinnost uloženou tímto zákonem ani na jeho základě, a tedy ani o spor ve smyslu § 129 odst. 1 věty první tohoto zákona (věta druhá na nyní projednávanou věc nedopadá)“.

[21] S ohledem na uvedené skutečnosti lze uzavřít, že dle judikatury zvláštního senátu rozhodování v těchto typových věcech není zákonem svěřeno ČTÚ, ale je zde založena obecná pravomoc soudů dle § 7 odst. 1 o. s. ř. Jelikož zvláštní senát neshledal v nyní posuzované věci žádný důvod k odchýlení se od své dosavadní judikatury, rozhodl, že příslušným vydat rozhodnutí ve věci vedené u Okresního soudu v Kutné Hoře pod sp. zn. 1 C 256/2024 je (pokud jde o úhradu výměny SIM karty a její doručení kurýrem) soud.

[22] Podle ustanovení § 5 odst. 3 zákona č. 131/2002 Sb., zvláštní senát zrušil rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Zvláštní senát proto zrušil usnesení Okresního soudu v Kutné Hoře ze dne 8. 10. 2024, č. j. 1 C 256/2024-12, neboť odporuje výroku, jímž byla pravomoc tohoto soudu ve věci rozhodnout určena zvláštním senátem.

[23] Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je dle ustanovení § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb., závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány i soudy. Dále bude tedy v řízení o této věci pokračovat Okresní soud v Kutné Hoře.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 5 odst. 4 zákona č. 131/2002 Sb.).

V Brně dne 27. února 2026

JUDr. Pavel Simon
předseda zvláštního senátu